

# NEM CSAK LÓHÁTON BIZONYÍT

## Beszélgetés Kiss Lizannával



A szakemberek bíznak benne, hogy sikeres sportkarrier áll a tizennégy esztendőes mórakalmi díjugrató, Kiss Lizanna előtt. Annál is inkább, mivel a korosztályos magyar válogatott lovas 2018-hoz hasonlóan 2019-ben is a dobogó legfelső fokára állhatott az országos díjugratóbajnokság gyermek kategóriájában, a Nemzeti Lovardában. Lizanna ugyanakkor nem csak lóháton eredményes: ez év nyarán kiváló sportolói és tanulmányi eredményei elismerésül miniszteri oklevelet vehetett át.

## Úgy tudom, már egészen kicsiként, hároméves korodban lovon ültél, így adódik a kérdés: nem éreztél félelmet e gyerekszemmel hatalmas állatok közelében?

Amióta az eszemet tudom, rajongással tekintek a lovakra, így nem félelmet, hanem sokkal inkább szeretetet és bizalmat éreztem a közelségükben már a kezdetekkor is. Noha a családom korábban is foglalkozott lovak tartásával, azokat főleg mezőgazdasági célra használták, fogathajtó unokatestvéremnek hála azonban megismerkedhettem ennek a sportoldalával. Nála ültem először lóra, s ekkor végleg „megpecsételődött” a sorsom.

## Alig telt el egy esztendő, és megkaptad az első saját lovadat. Milyen volt a kapcsolatod vele?

Nagyon szép emlékeim fűződnek Cukorkához, az első pónimhoz: rajta tanultam meg magabiztosan ülni a nyeregben, illetve rengeteget játszottam is vele; ő tipikusan az a ló, aki minden gyerek álma. Sajnos már nincs nálunk, de természetesen jó helyre, egy ismerőshöz került, ahol egy kisfiúnak okoz sok örömet.

## A játékból csakhamar verseny kerekedett. Mikor és hogyan döntötted el, hogy komolyabb vizekre „lovagolsz”?

Valószínűleg a jellememből adódik, hogy szinte már az első pillanattól kezdve tudtam, hogy versenyezni szeretnék. Kezdetben – még edzői háttér nélkül – főképp terepen lovagoltam, illetve egy, a környékünkön lévő lovastanyára jártam gyakorolni. Idővel úgy éreztem, komolyabb szinten szeretném űzni a sportot, így elkezdtem részt venni versenyeken is: ezek helyszíne egy szegedi lovarda volt, ahol a Gyeposz által szervezett megmérettetéseken indultam el. Ekkoriban vásároltunk két pónit, melyekkel ügyességi és díjlovaglás számokban próbálhattam ki magamat.

## Biztosan emlékszel az első fontosabb versenyedre és sikeredre. Melyik volt ez, illetve mely eddigi megmérettetéseid azok, amik a legkedvesebbek számodra?

Az első komolyabb versenyem Balástyán volt, ahol díjlovaglás kategóriában indultam, s végül aranyérmes lettem. Nagy boldogságot, és persze hatalmas lökést adott



ez számomra. Nem kevésbé vagyok büszke a díjugratásban elért első jelentősebb eredményemre sem: Diósgyőrben, a чемпионátus döntőjében a harmadik helyet sikerült megszereznem. E szakág országos bajnokságában, gyermek kategóriában 2018-ban, illetve 2019-ben is győzni tudtam. Arra, hogy duplázni tudok majd, őszintén szólva nem számítottam, ahogy arra sem, hogy csapa-

még véletlenül sem gondolok arra, hogy valami nem sikerül és elbukok. A sikereiben fontos szerepe van a családomnak is, hisz mindig mellettem állnak és mindenben támogatnak, csakúgy, mint a remek edzőm, Füzér Gábor. Ő az, aki mindig tudja, mit kell mondania, s aki a legmesszebbre lépő módon tud felkészíteni szellemileg és fizikálisan is a versenyekre. Persze mindezek mit sem érnének anélkül, ha nem lenne köztem és a lovaik között szoros kötelék: egy olyan kölcsönös bizalom, ami például azt is eredményezi, hogy a ló hajlandó segíteni, ha hibát vétek verseny közben.

## Milyen gyakran ülsz lóra?

A hét majd’ minden napján lóra ülök; a kivétel a vasárnap, amikor pihennek. Ha azonban versenyre készülök, akkor aznap is lovagolok. Nagy könnyebbséget jelent, hogy a családom rendelkezik saját lovardával, így az edzőm „háznál” tudja végezni a felkészítésemet. Jelenleg öt lóval versenyzek, de a tanulás mellett egyszerre csak hárommal van időm foglalkozni, ketőt rendszerint mások lovagolnak. Gina Rosina ugyanakkor például olyan ló, akivel mindennap én foglalkozom, hisz mondhatni egyéni törődést igényel, cserébe viszont mindent megtesz értem. A lovak ápolásából természetesen mindig kiveszem a részemet, hiszen e nélkül nem lehet jó kapcsolatot kialakítani velük.

„Különös érzés, de nagyon szeretem, hogy kedves ismerősök ellen versenyezhetek, máskor pedig egy csapatot alkothatok velük”

tommal a lamprechtshauseni Nemzetek Díján végül a dobogó legfelső fokára állhatok majd. Hatalmas álmok beteljesülését jelentették számomra ezek az eredmények.

## Sok ifjú lovas vágyik hasonló eredményekre, ugyanakkor csak nagyon keveseknek adatnak meg ehhez hasonló sikerek. Mi áll a te eredményességed hátterében?

Úgy gondolom, ezt több összetevő együttesen határozza meg. Ami a legfontosabb, hogy mindent bele kell adni: ha felmegyek egy versenypályára, arra törekszem, hogy megnyerjem az adott versenyszámot, s

## Ha nem tudnám, hogy nyáron „Magyarország jó tanulója, jó sportolója” miniszteri oklevelet vettél át, biztosan megkérdezném, hogy nem megy-e a rengeteg lovaglás a tanulás rovására. Ellenben az érdekel, hogy tudsz utóbbi területen nemcsak jól, de kiválóan teljesíteni.

Három éve, hogy megkaptam a magántanulói státuszt, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy bármikor edzeni tudjak, ugyanakkor ha tehetem, bejárrok az iskolába. Jelenleg nyolcadikos vagyok, így most lesz esedékes a felvételem a gimnáziumba. Kedvence-

im a természettudományi tantárgyak, de nagyon szeretem az angol nyelvet is – most van időm foglalkozni velük, hiszen a téli hónapok számomra holtidőnek számítanak a versenyzés tekintetében. A szüleimmel volt egy megállapodásunk, ami szerint a lovaglás nem mehet a tanulás rovására, így fontos, hogy az iskolában is jól teljesítsek.

**Az idő jelentős részét nem az iskolában, hanem a lovastársaiddal töltöd. Milyen a közeg például egy-egy verseny közben?**

A lovastársadalom olyan, mint egy nagy család, és mivel az időm nagy részét ebben a közegben töltöm, a legjobb barátaim is innen kerültek ki. A versenyeken összeszokott társaság gyűlik össze, ezért mindig van alkalmunk ilyenkor összeülni kicsit beszélgetni. Különös érzés, de nagyon szeretem, hogy kedves ismerősök ellen versenyezhetek, máskor pedig egy csapatot alkothatok velük. Hatalmas élmény volt például, amikor Ausztriában, az említett Nemzetek Díján a barátaimmal együtt állhattam a dobogó tetején.

**Mivel töltöd az idődet azon ritka alkalmakkor, amikor épp nem lóháton vagy?**

Ilyenkor általában pihenek, vagy a családdal szervezünk közös programokat,



illetve nem ritka az sem, hogy segíték itthon a kertészetben, így beletanulhatok a szakmába. A szüleim ugyanis tölteni való paprikát és paradicsomot termelnek, csomagolnak, illetve szállítanak be különböző áruházláncoknak. Most, a téli időszakban ültetjük újra a növényeket – szívesen segíték ebben, ahogy például a csomagolási munkákban, vagy éppen a kamion parkolásában is.

**Gondolom, most jut idő arra, hogy kitűzd magad elé a főbb célokat a jövő évi versenyszezonra.**

A jövő évi versenynaptárt még nem állítottuk össze édesapámmal és az edzőmmel,

de az biztos, hogy 2020-ban korosztályt váltok, így már nem a gyerekek, hanem az ifik között versenyzek majd. A cél, hogy bekerüljek a válogatottba. Igyekeztem gyakorolni már eddig is a magasabb, 1,4 méteres pályákon, de még idő kell ahhoz, hogy kellően magabiztosnak érezhessem magam rajtuk. Ez a kategória egyfajta szűrőnek számít: nehezebb, technikásabb pályán kell érvényesülni, s ez csak azoknak sikerülhet, akik folyamatos lovaglással tudnak készülni a versenyekre. Itt már hibázásra sincs nagyon lehetőség, hiszen az akadályok olyan magasak, hogy a ló már nem képes bármilyen helyzetet korrigálni.

**Kik azok a lovasok, akikre leginkább felnézel?**

Minden lovasban van mit becsülni, ezért sokukra felnézek, különösképp az edzőmre, illetve a magyarok közül kiemelném Szabó Gábort is, akit verseny közben mindig megnézek, ha lehetőségem van rá, hiszen rengeteget lehet tanulni a lovaglási stílusából. A külföldi versenyzők közül Edwina Tops-Alexander a kedvencem.

**Amikor e beszélgetést folytatjuk, bő két hét van már csak a karácsonyig. Hogy zajlanak majd nálatok az ünnepek?**

Itthon, a nagyszüleimnél, illetve barátokkal karácsonyozunk. Nagyban készülünk már az ünnepekre, de pillanatnyilag nagy dilemmában vagyok, mert még nem döntöttem el, mivel lepjem meg a családtagjaimat. A Jézuska ugyanakkor mindig tudja, mivel érdemes meglepnie engem.



FOTÓ: SOMOGYVÁRI ANETT ÉS TÖRŐ CSABA

**Szőcs Attila**